

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 171.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365923344/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

»Kan du hexe?» – spurgte Valman – »eller gik der et halvt Aarhundrede over dit Ansigt i en Minut?»

»En Smule Mimik, min Bro'er, inter Andet! – Har du glemt mine 36 Ansigter, hvormed jeg selv fik vor pedantiske Conrector til at lee?» – Nu gjorde han dem allesammen, og Valman maatte lee, enten han vilde eller ei.

»Men den Rigdom, du brammer med, Mathis! paa hvad Maade er du kommen dertil?»

»Derfor priser jeg min Konst. Man maa gribe task ind i Livet, Kammerat, see det er Tingen! – forstaa mig ret! – jeg mener just ikke plumpt og ligefrem med lange Fingre. – Nei, sine Talenter maa man gjøre gjældende, min Bro'er! Den, der kjender sine Folk, veed altid at kaste den Krog ud, som fanger Guldfisk. Men sig mig nu kort og godt: hvad fattes dig, Christen Valman? for du er en slet Comediant, hvis du troer at bilde mig ind, det er Alvor med din Lystighed. Den agte Humor har du aldrig kjendt; men jeg har dog altid haft det Haab om dig, at der med Tiden kunde blive en ganske respectabel Nar af dig.»

»En miserabel Nar er der blevet af mig. Jeg har for Alvor forelsket mig – har du hørt galere? – og i en Pige, som om tre Dage ægter en Greve og giver Chirurgen en god Dag, trods et hjerteligt Kys og denne Ring! Har betroede nu sin gamle Skolekammerat hele hans lille Eventyr med den smukke Grossererdatter og den Lykke, han troede at have gjort, som Magnetsur – men hvorledes han nu idag var falden ned fra sin syvende Himmel ved tre Ord af en Portner.

»Ja saa! du har villet magnetsere dig en kjon og rig Kone til! – udbrød Mathis og klappede ham paa Skulderen – »Bravo! Kammerat! godt begyndt! – der kan blive Noget af dig! – Den Konst har jeg ogsaa praktiseret, men uden saa grundige Hensigter.»

»Hint Forhold kom af sig selv, uden nogen Plan og Hensigt» – forsikkrede Valman. – »Hum er sig neppe selv bevidst, hvad hun kun i somnambul Tilstand gav mig dette Pant paa.» Han betragtede sin Ring og faldt i dybe Tanker.

»Jeg lykønsker dig, min Bro'er!» – begyndte Mathis med en halv ironisk, halv høitidelig Mine og fyldte hans Glas med den blinkende Johannisberger, medens han ubemærket hældede nogle Draaber dertil af en lille Flaske, han bar i Vestelommen – »Du er jo saaledes forlovet paa den allerinteressanteste Maade, mere med en yndig drøm-

mende Sjæl, end med et crast Stykke Pigebarn af Kjød og Blod, som ligefrem ved hvad hun gjør. Denne halve Ubevidsthed paa den ene Side gjør et saadant Forhold høist piquant. Det er det Umiddelbare, det Geniale deri, og det maa du holde fast ved! derved kan du opsvinge dig i en reen aandelig Sphære, hvori din Kjerlighedsslykke er uafhængig af alle rimelige Tilfældigheder. Lystig, min Ven! tøm dit Glas! hun skal leve, din somnambule Skjønne! – hun skal leve for dig og i dig, og med dig, om hun saa gifter sig med hundrede Grever! – Du kan da som en fri Fugl flyve med mig gennem Verden – vi skal gjøre en magelos Lykke sammen! En Ven som dig trænger jeg netop til – en Læge med Fantasi, og som har forsøgt sig i Magnetismen. Drik! siger jeg – drik! og du vil forstaae mig! Jeg kjender nu dit Standpunkt; jeg kunde misunde dig, hvis du ikke var min allerbedste Ven – dog du hænger med Hovedet – den rette Høide har du kun ikke naaet endnu; men til den skal du snart opsvinge dig med ætheriske Vinger! Jeg vidste det nok – vedblev han – »din egentlige Existent er contemplativ, ideal – du har, som jeg, ved et dybere Stadium af Menneskenaturens Nat-Side, lært at adskille Blendværk fra Sandhed – kun eet Skridt videre! og du staaer ved Kilden til al Skjønhed og Sandhed – og kan selv realisere dine skjønneste Ideer ved Aandens egen potentierte Kraft, uden andet Medium, end det aadigste af alle, hvori Naturens virksomste Elementaander sigule sig i det ætheriske Fluidum, indtil de i Rapport med din intuitive Sjæl optræde i levende Gestalter og give dig virkeligt, hvad der for kun var Skuffelse og Skin.« Under denne Tale klukkede han med Valman og fyldte hans tømte Glas paany. »Nu, din Gudindes Skaal, min Ven!« – vedblev han og klukkede atter med Valman, der ligesom sad hængjunken i Drømme og mekanisk satte Glasset til Læberne. – »Drik ud!« – vedblev Mathis – »Om tre Dage ægter hun en Greve, siger du jo – du kunde ligesaagodt sige: om hundrede Aar. Hvad er Tid i Ideernes Rige? Hvo kan desuden maale den paa den frie Flugt fra den ene Verden til den anden? Hvo ved, om Brudgommen ikke vaagner hundrede Aar ældre imorgen og favner en gammel rynket Hex istedetfor den unge smukke Brud?« –

»Nu vel da!« – raabte Valman og sprang op med blussende Kinder – »lad os da være gale engang igjen, siden du endelig vil have det! Hvad var det, du sagde mig om Elementaander? Meningen af al det Galimathias var vel sagtens, at man skulde drikke sig lystig –«